

deje nájemního předmětu by musel po dané výpovědi od svého nájmu ustoupiti, v projednávaném případě však nájemce sám vydražením nájemního předmětu se stal jeho vlastníkem a převzal své vlastní nájemní právo, a nebude tudíž jeho nájemní právo zrušeno, a nemůže si proto nájemník jako vydražitel činiti nárok na náhradu za zrušené své právo nájemní. **R e k u r s n í s o u d** v otázce, o niž tu jde, napadené usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Podle § 1121 obč. zák. musí nájemce (pachtýř) při vnuceném prodeji soudním, je-li právo nájemní zapsáno ve veřejných knihách, a není-li na vydražiteli, by nájemní (pachtovní) právo převzal, ustoupiti, obdržev řádnou výpověď. I rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 19. listopadu 1901, čís. 15.032 Gl. U. 1631 bylo uznáno, že se náhrada za vložené nájemní pachtovní právo přikáže nájemci jen pod podmínkou, že předčasně bude museti po výpovědi ustoupiti. V tomto případě vydražil však nájemce draženou usedlost sám, zůstane tudíž i na dále v jejím užívání, a nemusí ba ani nemůže sám sobě ustoupiti, nebo sám sobě výpověď dáti, naopak jest o to, co sám jako nájemce na usedlost vynaložil, obohacen. Rekursní soud tudíž neshledal, že první soudce nesprávně vystihl předpis § 227 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ve věci samé přehlíží stěžovatel, že nesejde na tom, že jeho nájemní právo zaniklo tím, že osoba vlastníka a osoba nájemcova splynuly v jedno, nýbrž na tom, zdali stěžovatel tímto zánikem práva nájemného utrpěl škodu. Ale tomu tak není, jak již soudy nižších stolic správně vystihly, poněvadž stěžovatel se stal vlastníkem domu a zůstává nadále v užívání místností, jež měl v tomto domě najaty. Stěžovatel se ovšem domnívá, že takovou škodou jest placení úroků z kapitálu, za který dům vydražil. Avšak tyto úroky platí stěžovatel z kapitálu, vynaloženého na svůj dům, tedy jako vlastník a nikoliv jako nájemník (srovnej rozh. sb. n. s. 5725).

Čís. 7371.

Novou (prodlouženou) lhůtu (§ 128 c. ř. s.) dlužno počítati ode dne, jímž končila lhůta původní.

(Rozh. ze dne 1. října 1927, R I 797/27.)

S o u d p r v é s t o l i c e povolil z moci úřední žalovanému lhůtu k žalobní odpovědi do 15. července 1927, poněvadž mu bylo povoleno právo chudých a zástupce chudých nebyl v čas ustanoven advokátní komorou. **R e k u r s n í s o u d** odmítl rekurs jako nepřípustný. **D ů v o d y:** Rekursu sluší dáti za pravdu v tom, že nelze srovnati se zákonem, prodloužil-li procesní soud žalovanému lhůtu k podání odpovědi na žalobu z moci úřední, neboť lhůtu lze prodloužiti jen k návrhu

strany (§ 128 druhý odstavec c. ř. s.), to však nedává žalobkyni ještě práva, by si do tohoto nesprávného postupu procesního soudu stěžovala, neboť jde o první prodloužení lhůty, lhůta nová původní lhůtu nepřekročuje a v takovém případě je rekurs do prodloužení lhůty vyloučen (§ 141 c. ř. s.). Za tohoto stavu věci měl býti rekurs odmítnut již soudem první stolice (§ 523 c. ř. s.) a poněvadž se tak nestalo, nezbylo než tak učiniti ve druhé stolici (§ 526 c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Podle protokolu o prvním roku ze dne 23. května 1927 povolil soud žalovanému pro odpověď na žalobu lhůtu tři neděl do 13. června 1926, celkem tudíž lhůtu 21 dnů. Usnesením ze dne 24. června 1927, doručeným žalovanému dne 8. července 1927, prodloužil soud lhůtu tu do 15. července 1927, tedy o 32 dnů. Není proto správným názor napadeného usnesení, že lhůta nová nepřesahuje lhůtu původní. Z jeho odůvodnění nelze seznati, od kdy rekursní soud novou lhůtu počítal. Počítal-li ji snad ode dne jejího povolení (24. VI.), či dokonce ode dne doručení povolujícího ji usnesení straně (8. VII.), byl by způsob počítání mylný. Nesprávnost jeho názoru plyne již z úvahy, že by jinak bylo lze zabezpečiti sebe delším překročením původní lhůty neodporovatelnost, kdyby její prodloužení bylo — ať již k obmyslnému návrhu strany nebo bez něho — povoleno až onoho dne, od kterého do konce nové lhůty neuplynulo více dnů, než činila lhůta původní. Nutno proto, jak ostatně již plyne z pojmu »prodloužení«, počítati novou lhůtu ode dne, jímž původní lhůta končila a jenž takto činí nezměnitelný základ výpočtu lhůty nové.

Čís. 7372.

K osvědčení lze použití i listinného důkazu rozsudkem nenabyvším dosud právní moci.

(Rozh. ze dne 1. října 1927, R I 799/27.)

K návrhu Jana I-a povolil soud první stolice proti Marii I-ové prozatímní opatření ku zajištění peněžité pohledávky. Rekursní soud vyhověl rekursu odpůrkyně potud, že učinil povolení prozatímního opatření závislým na složení jistoty navrhovatelem.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu navrhovatele obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 274 c. ř. s. (§§ 78, 402 ex. ř.) lze použití k osvědčení, výmouc přísední výslech stran, všech průvodních prostředků, tudíž i li-